

Efekty malarskie w poezji Młodej Polski. Linia

- [Wprowadzenie](#)
- [Przeczytaj](#)
- [Prezentacja multimedialna](#)
- [Sprawdź się](#)
- [Dla nauczyciela](#)

Bibliografia:

- Źródło: Leopold Staff, *Zima*, [w:] tegoż, *Sny o potędze*, Warszawa 1901, s. 9.
- Źródło: Justyna Bajda, *Poeci – to są słów malarze... Typy relacji między słowem a obrazem w książkach poetyckich okresu Młodej Polski*, Wrocław 2010, s. 178.
- Źródło: Maryla Czerkawska, *Wzgardzone klejnoty I*, [w:] tejże, *Poezje*, Kraków 1908, s. 5.
- Źródło: Kazimiera Zawistowska, *Herodiada*, [w:] tejże, *Poezje*, Lwów 1903, s. 52.
- Źródło: Lucyna Kozikowska-Kowalik, *Wstęp*, [w:] Kazimiera Zawistowska, *Utwory zebrane*, Kraków 1982, s. 36–37.
- Źródło: Kazimiera Zawistowska, *Ewa I*, [w:] tejże, *Poezje*, Lwów 1903, s. 45.
- Źródło: Justyna Bajda, *Poeci – to są słów malarze... Typy relacji między słowem a obrazem w książkach poetyckich okresu Młodej Polski*, Wrocław 2010, s. 178.
- Źródło: Justyna Bajda, *Poeci – to są słów malarze... Typy relacji między słowem a obrazem w książkach poetyckich okresu Młodej Polski*, Wrocław 2010, s. 177.
- Źródło: Bogusław Adamowicz, *Wąż*, [w:] tegoż, *Tragedie krwi*, Kraków 1897, s. 9–10.
- Źródło: Justyna Bajda, *Poeci – to są słów malarze... Typy relacji między słowem a obrazem w książkach poetyckich okresu Młodej Polski*, Wrocław 2010, s. 182.
- Źródło: Kazimiera Zawistowska, *Zmierzch*, [w:] tejże, *Poezje*, Lwów 1903, s. 12.
- Źródło: Tadeusz Henner, *Tęsknica jesieni*, [w:] tegoż, *Resurrectio Carminis. Poezje*, Kraków 1911, s. 64.

- Źródło: Kazimiera Iłakowiczówna, *Na złotej linii*, [w:] tegoż, *Ikarowe loty*, Kraków 1911, s. 98.
- Źródło: Stanisław Korab-Brzozowski, *Prządka*, [w:] tegoż, *Nim serce ucichło*, Warszawa 1910, s. 12.
- Źródło: Lucyna Kozikowska-Kowalik, *Wstęp*, [w:] Kazimiera Zawistowska, *Utwory zebrane*, Kraków 1982, s. 38.
- Źródło: Zbigniew Herbert, *O Troi*.

Efekty malarskie w poezji Młodej Polski. Linia

Jan Stanisławski, winieta w czasopiśmie „Chimera” 1907

Źródło: Wikimedia Commons, domena publiczna.

Choć z pojęciem malarskości słowa najczęściej kojarzony jest kolor, młodopolscy poeci przywoływali w swoich utworach także inne środki artystycznego wyrazu. Jednym z nich było przeciwieństwo barwy – linia, kreska, smuga. Mogły to być linie miękkie i wijące się bądź wręcz przeciwnie – sztywne i ostro zarysowane. Pojawiały się w poetyckiej twórczości młodo Polan pod postacią różnych motywów, jak wzburzona fala, miękkie kobiece włosy, rozchodzący się pasmami dym z ogniska, ulewne strugi deszczu, a nawet pajęczne sieci.

Twoje cele

- Wyszczególnisz odmiany motywu linii występujące w poezji Młodej Polski.
- Wymienisz poetów młodopolskich, którzy wprowadzali do obrazowania motyw linii.
- Poznasz wybrane erotyki młodopolskie, w których wykorzystano motyw linii.

Przeczytaj

Motyw linii jest obok koloru podstawowym elementem obrazowania w wierszach młodopolskich. Najczęściej jest to linia wiotka, falująca, odsyłająca bezpośrednio do stylistyki [secesyjnej](#).

Edward Okuń, winieta okładowa Noc, „Chimera” 1903

Źródło: Wikimedia Commons, domena publiczna.

Tak kształtowany motyw pojawia się zarówno w twórczości wielu malarzy przełomu stuleci, jak i w poezji, na przykład w wierszach Kazimierzy Zawistowskiej – w opisach pejzażu zewnętrznego, ale też wewnętrznych stanów emocjonalnych podmiotu lirycznego. Linia wije się, bywa poskręcana, niekiedy wlecze się lub płącze, jak w sonecie *Zmierzch*:

((Kazimiera Zawistowska

Zmierzch

W mgieł opalach rozwleczon, osnuwa powoli
Poczerniałe ścierniska pełne zimnej rosy,
I wierzb sennych rozwiane żałośliwe włosy,
I kurhany zdrzemane w rozoranej roli.

Jak ptak zmęczon opada w mgławej aureoli
Świateł kędyś gasnących – w rdzawe sianokosy

Lecą dzwonów cmentarnych zabłąkane głosy
I wiodą jak piastunka tęskną baśń złej doli.

Pójdę znaną ścieżyną, dziś szarą od mroków,
Pod ciężką, od mgieł wilgną oponą obłoków,
Pójdę szukać rozwianych wróżb białych stokroci –

Czterolistnych **koniczy** – pocałunków żarów –
Pójdę szukać wśród chłodem wiejących oparów,
Czy się kędyś zbłąkana skra słońca nie złoci.

Źródło: Kazimiera Zawistowska, *Zmierzch*, [w:] *tejże, Poezje*, Lwów 1903, s. 12.

Franz von Stuck, *Pejzaż burzowy*, ok. 1920

Źródło: Wikimedia Commons, domena publiczna.

Słoneczne promienie, strugi deszczu, pajęcza sieć

((Justyna Bajda

***Poeci – to są słów malarze... Typy relacji między
słowem a obrazem w książkach poetyckich okresu
Młodej Polski***

Odmienny charakter mają ostre, dynamiczne i wyrażające wewnętrzne napięcie kreski, zazwyczaj **wertykalne**, wyznaczone przez smukłe pnie drzew, promienie słońca, odbłaski księżyca, spadających gwiazd albo przez strugi deszczu. Niekiedy upodobniają się do strun, na których rozgrywa się muzyka natury, kiedy indziej smugi ostrego światła przecinają się, tworząc ramiona krzyża.

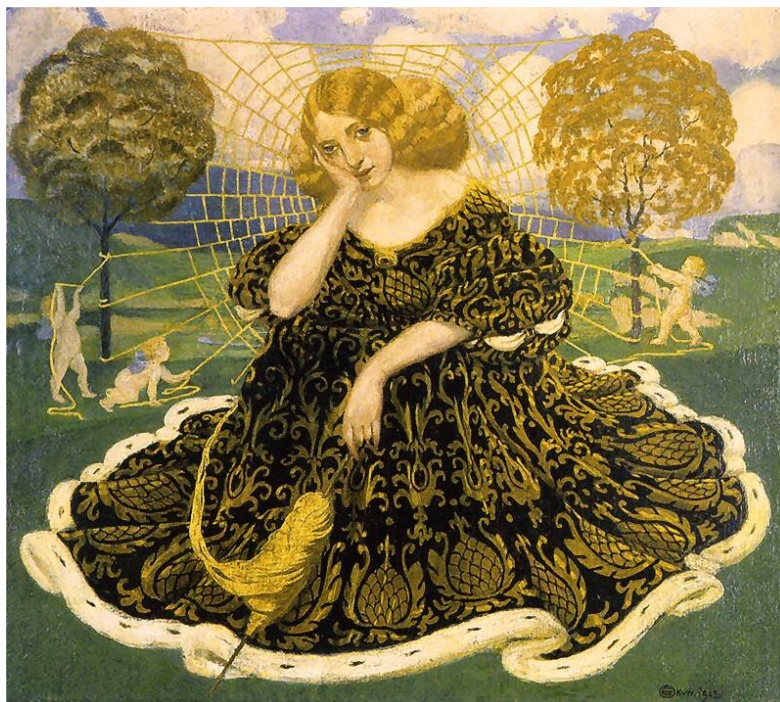
Źródło: Justyna Bajda, *Poeci – to są słów malarze... Typy relacji między słowem a obrazem w książkach poetyckich okresu Młodej Polski*, Wrocław 2010, s. 182.

Hiroshige, *Ulewny deszcz padający na drzewo piniowe*, ok. 1834

Źródło: Wikimedia Commons, domena publiczna.

Młodopolscy twórcy szczególnie lubili motyw deszczu. Najslynniejszy poetycki obraz, w którym pojawia się mroczna aura, to wiersz Leopolda Staffa *Deszcz jesienny*. Ciekawie prezentują się też utwory, w których obrazy strug ulewnego deszczu współlistnieją z innymi liniami natury, rysowanymi na przykład przez pajęczne sieci, jak w wierszu Stanisława Koraba-Brzozowskiego *Prządka*.

Edward Okuń, *Złota przędza*, ok. 1920 (obraz zaginiony)

Źródło: Pinakoteka, domena publiczna.

Stanisław Korab-Brzozowski

Przędka

Na wyciągniętych deszczu strunach
Wiatr wzdycha, jęczy, łka;
Na miękkich pajęczyn całunach
Królowna tka.

Jej ręka leciuchna i żywa,
Szybka, jak białych lot chmur,
Układa mych tęsknot przędzywa
W przedziwny wzór.

I kwiaty zabrane mej wiosnie,
Zieleń umarłych już łąk,
Znów płoną, wskrzeszone miłości
Czarem jej rąk.

Źródło: Stanisław Korab-Brzozowski, *Przędka*, [w:] tegoż, *Nim serce ucichło*, Warszawa 1910, s. 12.

Słownik

| secesja

(fr. *sécession* < łac. *secessio* – odejście) styl w sztuce przełomu XIX i XX wieku, charakteryzujący się płynną, falistą linią, asymetrią, bogatą ornamentacją, pastelową kolorystyką. Styl secesyjny był realizowany głównie w architekturze i rzemiośle

winieta

(fr. *vignette* < fr. *vigne* – winorośl) – motyw graficzny w postaci niewielkiej ilustracji bądź elementu zdobniczego, wykorzystywany jako dekoracja na początku lub na końcu czasopisma, książki, strony książkowej bądź rozdziału

Prezentacja multimedialna

Polecenie 1

Wybierz jeden z zamieszczonych w prezentacji erotyków młodopolskich i wynotuj określenia, które budują linearny charakter jego obrazowania poetyckiego.

Polecenie 2

Z wierszy Kazimiery Zawistowskiej wynotuj motywy, które są kształtowane za pomocą linii.

Kliknij, aby uruchomić w trybie pełnoekranowym.

Słownik

transpozycja

(łac. *transpositio* - przeniesienie) - zmiana

Herodiada

(15 p.n.e. - po 39 n.e.) - wnuczka Heroda Wielkiego i siostra Heroda Agryppy I, żona Heroda III, którego porzuciła, żeby poślubić jego brata, Heroda Antypasa. Taki związek był potępiany przez prawo żydowskie. Otwarcie potępiał go także Jan Chrzciciel, którego Herodiada doprowadziła do stracenia

Sprawdź się

Pokaż ćwiczenia:

Ćwiczenie 1

Oceń prawdziwość zdań. Zaznacz Prawda, jeśli zdanie jest prawdziwe, lub Fałsz – jeśli jest fałszywe.

Zdanie	Prawda	Fałsz
Motyw linii często występuje w poezji młodopolskiej.	☐	☐
Najczęściej w wierszach poetów Młodej Polski pojawia się ostra, twarda kreska sugerująca ekspresjonizujące widzenie rzeczywistości.	☐	☐
Poeci niechętnie wprowadzali do swojej poezji motyw fal, dymów czy kobiecych włosów.	☐	☐
Motyw linii pojawiał się zarówno w opisach pejzażu zewnętrznego, jak i stanów emocjonalnych podmiotu lirycznego.	☐	☐

Zaznacz motywy o charakterze linearnym, które występują w sonecie Kazimiera Zawistowskiej *Zmierzch*.

((Kazimiera Zawistowska

Zmierzch

W mgieł opalach rozwleczon, osnuwa powoli
Poczerńnięte ścierniska pełne zimnej rosy,
I wierzb sennych rozwiane żałośliwe włosy,
I **kurhany** zdrzemane w rozoranej roli.

Jak ptak zmęczon opada w mgławej aureoli
Świateł kędyś gasnących – w rdzawe sianokosy
Lecą dzwonów cmentarnych zabłąkane głosy
I wiodą jak piastunka tęskną baśń złej doli.

Pójdę znaną ścieżyną, dziś szarą od mroków,
Pod ciężką, od mgieł wilgną oponą obłoków,
Pójdę szukać rozwianych wróżb białych stokroci –

Czterolistnych koniczy – pocałunków żarów –
Pójdę szukać wśród chłodem wiejących oparów,
Czy się kędyś zbłąkana skra słońca nie złoci.

Źródło: Kazimiera Zawistowska, *Zmierzch*, [w:] tejże, *Poezje*, Lwów 1903, s. 12.

☐ przemierzana przez podmiot ścieżka

☐ kobiece włosy

☐ wierzbowe gałęzie

☐ wieczorne mgły

☐ ramiona kochanka oplatające kobiece ciało

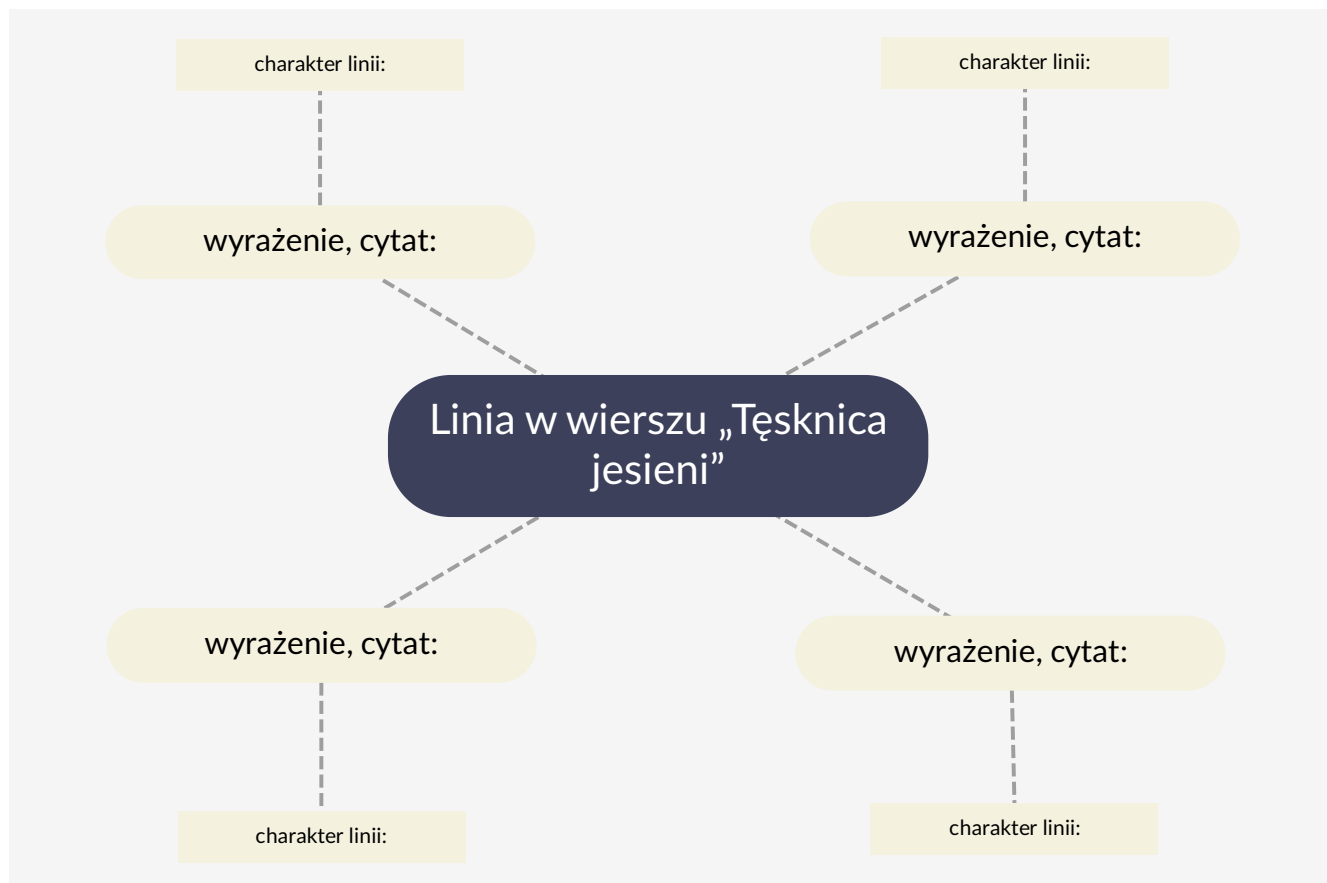
Ćwiczenie 3

Opisz, w jaki sposób w wierszu Kazimiery Zawistowskiej *Zmierzch* został oddany nastrój tytułowej pory dnia.

Uzupełnij mapę myśli dotyczącą efektów linearnych w wierszu Tadeusza Hennera *Tęsknica jesieni*. Wpisz odpowiednie wyrażenie lub cytaty, opisz charakter zauważonej „linii”.

((Tadeusz Henner

Tęsknica jesieni

Jak naciągnięte struny drżą promienie słońca
przedzierając się między uschnięte konary...
Złocą cząstkę alei a dalej mrok szary
i mgła, jak szal zaklętej królewny płynąca...

Jak naciągnięte struny drżą promienie słońca
a po nich płyną dłonie zadumanej mary,
co na złotych promieniach gra pean prastary –
Pieśń to cicha i smutna, rozetkana, drżąca...

Zapatrzona w odległą, pożółkłą polanę,
gra na wstęgach rozwitych słonecznych promieni
owa smutna bogini – Tęsknica jesieni...

Lekko z wiatrem igrają jej włosy rozwiane
a w takt pieśni, jak łezki płynące rzęsiście
spadają z drzew uśpionych z szumem zwiędłe liście...

I kwiaty zabrane mej wiośnie,
Zieleń umarłych już łąk,
Znów płoną, wskrzeszone miłością
Czarem jej rąk.

Źródło: Tadeusz Henner, *Tęsknica jesieni*, [w:] tegoż, *Resurrectio Carminis. Poezje*, Kraków 1911, s. 64.

Pośród wersów pochodzących z sonetów Kazimiera Zawistowskiej *Ewa I* oraz *Herodiada* zaznacz te, w których występują czasowniki sugerujące ruch o charakterze linearnym.

((Kazimiera Zawistowska

Ewa I

Usnął Adam, skroń spartszy o warkocze Ewy,
I w śnie Panu się kłaniał – bo stworzeniu z gliny,
Sad Edenu Pan otwarł z mnogością zwierzyny,
I dał jagód soczystość i zbóż złotych siewy,

I sytemu łask szczodrych – otworzył bok lewy,
I żywemu dał kwiatu powstać z jego kości.
Więc olśnion, wzrok napastszy krasą tej piękności,
Usnął Adam, skroń spartszy o warkocze Ewy.

I cisza – w łak kobiercu śpi Adam, śpią trzody,
Edeńskie im wonieją zdrzemane ogrody...
I tylko, wraz z gwiazdami nad zacisznym rajem,

Dwie par źrenic bezsennych patrzy w siebie wzajem –
I do Ewy płonącej, złotowłosej głowy,
Wąż pnie ciała gibkiego oplót szmaragdowy.

Źródło: Kazimiera Zawistowska, *Ewa I*, [w:] tejże, *Poezje*, Lwów 1903, s. 45.

((Kazimiera Zawistowska

Herodiada

Czy wiesz, co rozkosz?... Czy cię nie poruszy
Szept bladych kwiatów w takie noce parne?

Pójdź! Ja ci włosy swe rozplotę czarne,
Wężem pożądań wejdę do twej duszy!
Płomiennym szeptem odemknę twe uszy,
Podam ci usta, drżące i ofiarne,
I ust tych ogniem ciało twe ogarnę,
Aż pieszczot moich fala cię ogłuszy.
Pójdź! ja rozkoszą ścmię tobie Jehowę...
Zapomnisz, twarzą padłszy na me łono,
Pijąc źrenice me błyskawicowe...
Lecz pójdź – bo czasem w oczach mi czerwono,
I z piekielnymi zmagam się widmami,
Czuając, że dłonie krew mi twoja splami!

Źródło: Kazimiera Zawistowska, *Herodiada*, [w:] tejże, *Poezje*, Lwów 1903, s. 52.

☐ „Dwie par źrenic bezsennych patrzy w siebie wzajem”

☐ „Wężem pożądań wejdę do twej duszy!”

☐ „Sad Edenu Pan otwarł z mnogością zwierzyny”

☐ „Usnął Adam, skroń spałszy o warkocze Ewy”

☐ „Pójdź! Ja ci włosy swe rozplotę czarne”

Pośród podanych fragmentów wierszy młodopolskich zaznacz te, które opisują linearny charakter padającego światła.

☐

„Na przodzie, na dwóch grubych pniach rozlewa się jeszcze mdłe światło, potem mrok i tajemnica zamierzchłych dali.”

Leon Choromański, *Pamięć księżycy*, [w:] tenże, *Pościg za słońcem*, Warszawa 1914, s. 41.

☐

„Po cichych smrekach o ciemnej zieleni
kładało się słońce złotymi plamami ”

Kazimierz Przerwa-Tetmajer, *W lesie*, [w:] tenże, *Poezje*, Warszawa 1924, t. 1, s. 214.

☐

„Jak naciągnięte struny drżą promienie słońca
Przedzierając się między uschnięte konary...”

Gabriel T. Henner, *Tęsknica jesieni*, [w:] tenże, *Resurrectio Carminis. Poezje*, Kraków 1911, s. 64.

☐

„Przez fioletowy cień borów, co stały murem,
Perłowo-białe wciąż i złote drżały smugi”

Bogusław Butrymowicz, *Dwie noce*, [w:] tenże, *Za słońcem. Poezje*, Kraków 1908, s. 76.

Opisz, w jaki sposób w wierszu Maryli Czerkawskiej *Wzgardzone klejnoty* została zobrazowana analogia między wybranymi elementami biżuterii a naturą. Wyjaśnij sens tej analogii.

((Maryla Czerkawska

Wzgardzone klejnoty I

Ciężą mi dzisiaj klejnoty i złoto,
Pierścienie cisną palce jak okowy –
Głowę pochyla wieniec diamentowy,
A śnieżne perły szyję moją gniotą.

Byłyście dla mnie rozkoszną pieśczętą,
Blask wasz chłoneły chciwie me źrenice...
O, bransolety i naramiennice,
Rąk pracowitych zdobione robotą.

Dzisiaj wy dla mnie nieruchome żmije,
Śliskie i zimne, martwe a znikome...
Ognia waszego oczy nie łakome,
Mnie przed oczyma zwój kwiatów się wije;

Zwój kwiatów – każdy własnem życiem żyje
I więdnie krwawą palony tęsknotą...
I dzisiaj ciężą mi klejnoty, złoto,
A śnieżne perły gniotą moją szyję.

Źródło: Maryla Czerkawska, *Wzgardzone klejnoty I*, [w:] tejże, *Poezje*, Kraków 1908, s. 5.

Zapoznaj się z prezentacją obrazów. Wybierz ten, który twoim zdaniem mógłby się stać ilustracją pierwszej strofy wiersza Leopolda Staffa *Zima*. Uzasadnij swój wybór.

((Leopold Staff

Zima

Całunem śniegu przysypany, biały
Park w szarą ciszę pogrążył się cały
I z jakichś głuchych tęsknot się spowiada.
Drzew nagich długa, ciemna kolumnada
Wije się sennie i w dali gdzieś ginie,
Wije się cicho po całej równinie
i biegną ławki aleją szeregiem,
samotne, puste, ubielone śniegiem.

Źródło: Leopold Staff, *Zima*, [w:] tegoż, *Sny o potędze*, Warszawa 1901, s. 9.

Valerius de Saedeleer, *Widok Tiegem zimą*, 1935

Źródło: Wikimedia Commons, domena publiczna.

Praca domowa

Przy użyciu dowolnych środków artystycznego wyrazu (fotografia, rysunek, obraz, kolaż, grafika komputerowa) stwórz własną plastyczną interpretację wiersza Kazimierzy Iłakowiczówny *Na złotej linii*, uwzględniając powracający w utworze motyw linii oraz kolor złoty.

((Kazimiera Iłakowiczówna

Na złotej linii

Idę do Ciebie ścieżką złotą
przez mgły i siwe pajęczyny,
odkąd mi niebios całun siny
cały zasnuty jest tęsknotą.

Idę do Ciebie złotym szlakiem
przez te nieznane wsie i ogrody,
odkąd się miesiąc zaćmił młody
i radość uleciała ptakiem.

Idę po wąskiej złotej linii,
jak motyl nad przepaścią wiszę,
... Nigdy gorący żal nie zginie
i nigdy nie upadnie w ciszę!

Źródło: Kazimiera Iłakowiczówna, *Na złotej linii*, [w:] tegoż, *Ikarowe loty*, Kraków 1911, s. 98.

Dla nauczyciela

Autor: Anna Grabarczyk

Przedmiot: Język polski

Temat: Efekty malarskie w poezji Młodej Polski. Linia

Grupa docelowa:

Szkoła ponadpodstawowa, liceum ogólnokształcące, technikum, zakres podstawowy

Podstawa programowa:

Zakres podstawowy

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

I. Kształcenie literackie i kulturowe.

1. Czytanie utworów literackich. Uczeń:

1) rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r.;

5) interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego;

9) rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji;

11) rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i topoty oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych;

2. Odbiór tekstów kultury. Uczeń:

6) odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki;

III. Tworzenie wypowiedzi.

2. Mówienie i pisanie. Uczeń:

10) w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawnocnieniu formułowanych sądów;

11) stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej w tworzeniu własnego tekstu; potrafi weryfikować własne decyzje poprawnościowe;

12) wykorzystuje wiedzę o języku w pracy redakcyjnej nad tekstem własnym, dokonuje korekty tekstu własnego, stosuje kryteria poprawności językowej.

Kształtowane kompetencje kluczowe:

- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji;
- kompetencje w zakresie wielojęzyczności;
- kompetencje cyfrowe;
- kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się;
- kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej.

Cele operacyjne. Uczeń:

- wyszczególni odmiany motywu linii występujące w poezji Młodej Polski;
- wymieni poetów młodopolskich, którzy wprowadzali do obrazowania motyw linii;
- pozna wybrane erotyki młodopolskie, w których wykorzystano motyw linii.

Strategie nauczania:

- konstruktywizm;
- konektywizm.

Metody i techniki nauczania:

- ćwiczeń przedmiotowych;
- z użyciem komputera;
- praca z tekstem;
- kalambury.

Formy pracy:

- praca indywidualna;
- praca w parach;
- praca w grupach;
- praca całego zespołu klasowego.

Środki dydaktyczne:

- komputery z głośnikami, słuchawkami i dostępem do internetu;
- zasoby multimedialne zawarte w e-materiale;
- tablica interaktywna/tablica, pisak/kreda;
- telefony z dostępem do internetu.

Przebieg lekcji

Faza wprowadzająca:

1. Nauczyciel rozpoczyna lekcję kalamburami. Chętni uczniowie pokazują wylosowane hasła, które pozostali uczestnicy zajęć odgadują. Propozycja haseł: linia, malarstwo, barwa, Młoda Polska.

2. Odgadnięte słowa nauczyciel zapisuje na tablicy. Pyta, jakiego tematu mogą dotyczyć hasła.
3. Podanie celu i tematu zajęć.

Faza realizacyjna:

1. Uczniowie zapoznają się z sekcją „Przeczytaj”. Następnie przechodzą do części multimedialnej i dobierają się w pary. Każda dwójka opracowuje odpowiedzi do poleceń zamieszczonych w sekcji. Przedstawiciele przedstawiają efekty prac.
2. Praca w grupach. Nauczyciel dzieli klasę na 3 grupy. Każda z nich wykonuje określone zadania.
I – ćwiczenia 1, 4, 7 – sekcja „Sprawdź się”
II – ćwiczenia 2, 5 – sekcja „Sprawdź się”
III – ćwiczenia 3, 6, 8 – sekcja „Sprawdź się”
Po upływie określonego przez nauczyciela czasu następuje prezentacja efektów pracy grup. Liderzy przedstawiają wnioski, odpowiadają na ewentualne pytania, a nauczyciel udziela komentarzy zwrotnych.

Faza podsumowująca:

1. Nauczyciel omawia przebieg zajęć, wskazuje mocne i słabe strony pracy uczniów, udzielając im tym samym informacji zwrotnej.
2. Na zakończenie nauczyciel dokonuje oceny pracy wylosowanej grupy. Prosi o samoocenę uczniów dotyczącą współpracy w zespole oraz wykonanego zadania. Dokonuje oceny pracy wybranych uczniów.

Praca domowa:

1. Praca domowa z e-materiału: Przy użyciu dowolnych środków artystycznego wyrazu (fotografia, rysunek, obraz, kolaż, grafika komputerowa) stwórz własną plastyczną interpretację wiersza Kazimierza Iłakowiczówny *Na złotej linii*, uwzględniając powracający w utworze motyw linii oraz kolor złoty.

Materiały pomocnicze:

- Justyna Bajda, *Poeci – to są słów malarze... Typy relacji między słowem a obrazem w książkach poetyckich okresu Młodej Polski*, Wrocław 2010.
- Grzegorz Gazda, *Słownik europejskich kierunków i grup literackich XX wieku*, Warszawa 2000.

Wskazówki metodyczne

- Uczniowie mogą przed lekcją zapoznać się z multimediami z sekcji „Prezentacja multimedialna”, aby aktywnie uczestniczyć w zajęciach i pogłębiać swoją wiedzę.